

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-85(3)/17/AgŁ

Warszawa, 25 lipca 2017 r.

DECYZJA DIH-1/56/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy GREEK TRADE Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie od decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi nr 15/KB-ŻG/2017 z dnia 26 maja 2017 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.72.2017), którą ww. przedsiębiorcę zobowiązano do uiszczenia kwoty 1 679,63 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych 63/100), stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych dwóch produktów, tj.: „Bałkańskiego sera sałatkowego” o masie netto 200 g i „Dżemu figowego” o masie netto 300 g, niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach o jakości handlowej oraz zadeklarowanych przez producenta w ich oznakowaniu – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 13-16 marca 2017 r. przez inspektorów reprezentujących Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi, zwanego dalej „Łódzkim WIIH”, w sklepie w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej 123, należącym do przedsiębiorcy GREEK TRADE Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, pobrano do badań laboratoryjnych próbki z dwóch partii produktów, tj.:

- „Dżemu figowego” o masie netto 300 g, oznaczonego datą minimalnej trwałości „08/30/2018” i nr partii produkcyjnej „LF14SE16”, zwanego dalej „dżemem” – w ilości 2 opakowań, z partii liczącej 8 opakowań o łącznej wartości 95,20 zł (11,90 zł/szt.);
 - „Bałkańskiego sera sałatkowego” o masie netto 200 g, oznaczonego datą minimalnej trwałości „12.12.17” i datą produkcji „13.11.16”, zwanego dalej „serem” – w ilości 3 opakowań, z partii liczącej 13 opakowań o łącznej wartości 73,71 zł (5,67 zł/op.);
- wyprodukowanych i zapakowanych w Grecji, wprowadzonych na rynek polski przez ww. przedsiębiorcę.

Równocześnie z ww. partii produktów pobrano i zabezpieczono dodatkowe próbki w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań laboratoryjnych (próbki kontrolne), które pozostawiono w placówce pod nadzorem do czasu ich zwolnienia.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z 16 marca 2017 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.54.2017), protokołach pobrania próbek produktów i próbek kontrolnych z 14 marca 2017 r., odpowiednio nr 03577 i nr 03578, a także na wydrukach zdjęć przedstawiających sposób oznakowania zakwestionowanych produktów.

Badania cech organoleptycznych i fizykochemicznych wykonane przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, zwane dalej „Laboratorium UOKiK w Warszawie”, wykazały:

- w przypadku dżemu:
 - wyższą zawartość białka (tj. stwierdzono 0,88 g/100 g, a na opakowaniu w tabeli wartości odżywczej zadeklarowano 0 g/100 g),
 - wyższą zawartość tłuszczu (tj. stwierdzono 0,61 g/100 g, a na opakowaniu w tabeli wartości odżywczej zadeklarowano 0 g/100 g),
 - wyższą zawartość cukrów (tj. stwierdzono 45 g/100 g, a na opakowaniu w tabeli wartości odżywczej zadeklarowano 30 g/100 g),
 - niższą zawartość ekstraktu ogólnego (tj. stwierdzono 49,7 %, a zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej dżemów, konfitur, galaretek, marmolad, powideł śliwkowych oraz słodzonego przecieru z kasztanów jadalnych (Dz. U. Nr 143, poz. 1398 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej dżemów, konfitur, galaretek, marmolad, powideł śliwkowych oraz słodzonego przecieru z kasztanów jadalnych”, winno być nie mniej niż 60 %),

co udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 144/2017 z 27 marca 2017 r.;

- w przypadku sera:
 - niższą zawartość białka (tj. stwierdzono 12,3 g/100 g, a na opakowaniu w tabeli wartości odżywczej zadeklarowano 15 g/100 g),
 - niższą zawartość tłuszczu (tj. stwierdzono 17,5 g/100 g, a na opakowaniu w tabeli wartości odżywczej zadeklarowano 24 g/100 g),
 - wyższą zawartość soli (tj. stwierdzono 3,67 g/100 g, a na opakowaniu w tabeli wartości odżywczej zadeklarowano 2 g/100 g),
 - wyższą zawartość wody (tj. stwierdzono 64,5 %, a na opakowaniu zadeklarowano wilgotność < 58 %),

co udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 145/2017 z 21 marca 2017 r.

Z akt sprawy wynika, że przy ocenie wyników badań odnoszących się do zawartości składników odżywczych (tj. białka, tłuszczu, cukrów i soli), zadeklarowanych w tabeli wartości odżywczej na etykiecie opakowania jednostkowego, Łódzki WIIH uwzględnił limity tolerancji określone w tabeli 1 rozdziału 3 przewodnika Komisji Europejskiej z grudnia 2012 r. zatytułowanego „Wytyczne dla właściwych organów w sprawie kontroli zgodności

z prawodawstwem UE w odniesieniu do: rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004; oraz dyrektywy Rady 90/496/EWG z dnia 2 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych; oraz dyrektywy 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych; w zakresie określenia limitów tolerancji dla składników odżywczych wymienionych na etykietach”, zwanego dalej „przewodnikiem KE”, zaś przy ocenie wyników badań zawartości ekstraktu ogólnego i zawartości wody wziął pod uwagę niepewność wyniku, wskazaną w ww. sprawozdaniach z badań. Na tej podstawie uznał, że:

- *dżem był niezgodny z przepisami o jakości handlowej oraz deklaracją producenta w jego oznakowaniu, z uwagi na:*
 - *wyższą zawartość cukrów,*
 - *niższą zawartość ekstraktu ogólnego;*
- *ser był niezgodny z deklaracją producenta w jego oznakowaniu, z uwagi na:*
 - *niższą zawartość tłuszczu,*
 - *wyższą zawartość soli,*
 - *wyższą zawartość wody.*

Kontrolowany został poinformowany o wynikach badań laboratoryjnych oraz o prawie do zbadania próbek kontrolnych zakwestionowanych produktów w toku kolejnej kontroli przeprowadzonej w dniu 29 marca 2017 r. – co udokumentowano w protokole kontroli z 29 marca 2017 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.72.2017). Kontrolowany odstąpił od możliwości zbadania próbek kontrolnych, o czym poinformował w piśmie z 5 kwietnia 2017 r.

O wynikach kontroli kontrolowany został poinformowany dodatkowo w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 12 kwietnia 2017 r., jakie wystosował Łódzki WIIH.

Z tytułu przeprowadzonych badań laboratoryjnych zakwestionowanych produktów, zgodnie z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów przez organy Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 496), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie trybu pobierania i badania próbek produktów”, dyrektor Laboratorium UOKiK w Warszawie dokonał obliczenia wysokości należności pieniężnej na kwotę: 839,90 zł dla próbki dżemu i 839,73 zł dla próbki sera – co udokumentowano w pismach zatytułowanych „Koszty przeprowadzonych badań laboratoryjnych” z 14 kwietnia 2017 r., odpowiednio nr 28/2017 i nr 29/2017. Łączny koszt tych badań wyniósł 1 679,63 zł.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 26 kwietnia 2017 r., Łódzki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę GREEK TRADE Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie,

zwanego dalej również „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie zobowiązania strony, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, do uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych wskazanych produktów, informując jednocześnie o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i złożyła stosowne wyjaśnienia w piśmie z 8 maja 2017 r. Podobnie, jak w piśmie z 5 kwietnia 2017 r., poinformowała, że jest dystrybutorem przedmiotowych produktów i działała w przekonaniu, że produkty te „spełniają normy unijne oraz są zgodne z oznakowaniem greckiego producenta”. Dodała, że o wynikach badań laboratoryjnych powiadomiła producenta greckiego oraz że z dniem 1 maja 2017 r. delikatesy „Athina” w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej 123 zostały zamknięte, a produkty wycofane z obrotu.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 15/KB-ŻG/2017 z dnia 26 maja 2017 r. (doręczoną stronie 30 maja 2017 r.), Łódzki WIIH zobowiązał stronę, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, do uiszczenia kwoty 1 679,63 zł, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych.

Pismem z 9 czerwca 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego 12 czerwca 2017 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o obniżenie kosztów badań laboratoryjnych. Strona podniosła, że jako dystrybutor nie miała wpływu na zakwestionowane produkty. Ponadto, przytoczyła argumenty, na które powołała się już w piśmie z 8 maja 2017 r. oraz zwróciła uwagę na trudną sytuację, w jakiej się znajduje, w tym na duże koszty związane z likwidacją delikatesów.

Pismem z 4 lipca 2017 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Ustawa o Inspekcji Handlowej stanowi w art. 30 ust. 1, że jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji, kontrolowany jest obowiązany do uiszczenia, na wskazany przez odpowiedni organ Inspekcji Handlowej rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów albo wojewódzkiego inspektoratu, kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań, którą następnie przekazuje się na rachunek dochodów budżetu państwa, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

W myśl § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie trybu pobierania i badania próbek produktów, wysokość kosztów przeprowadzonych badań, o których mowa w art. 30 ust. 1

ww. ustawy, ustala dyrektor laboratorium kontrolno-analitycznego Inspekcji Handlowej, z uwzględnieniem: rodzaju badanego produktu, rodzaju materiałów lub urządzeń użytych w toku przeprowadzania badań, uzasadnionego kosztu pracy jednej osoby w jednym dniu lub godzinie pomnożonego przez liczbę osób i dni lub godzin oraz uzasadnionego kosztu pracy laboratorium.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Jakość handlowa, w świetle art. 3 pkt 5 tej ustawy, to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wymagania jakościowe dla dżemów w zakresie zawartości ekstraktu ogólnego zostały określone w § 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej dżemów, konfitur, galaretek, marmolad, powideł śliwkowych oraz słodzonego przecieru z kasztanów jadalnych. Przepis ten stanowi, że dżem zawiera nie mniej niż 60% ekstraktu ogólnego, oznaczonego refraktometrycznie.

W niniejszej sprawie, wyniki badań laboratoryjnych próbek produktów pobranych w sklepie należącym do strony przez inspektorów reprezentujących Łódzkiego WIIH, wykonanych przez Laboratorium UOKiK w Warszawie, dały podstawę do stwierdzenia, że dwie ww. partie produktów nie spełniały wymagań jakościowych określonych w przepisach o jakości handlowej oraz zadeklarowanych przez producenta w ich oznakowaniu, z uwagi na:

- wyższą zawartość cukrów i niższą zawartość ekstraktu ogólnego – w przypadku dżemu,
- niższą zawartość tłuszczu, wyższą zawartość soli i wody – w przypadku sera.

Z tytułu przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbek produktów, organ pierwszej instancji ustalił wysokość należności pieniężnej na łączną kwotę 1 679,63 zł, składającą się z kwoty 839,90 zł dla próbki dżemu i 839,73 zł dla próbki sera, stosownie do kosztorysów dyrektora Laboratorium UOKiK w Warszawie z 14 kwietnia 2017 r., odpowiednio nr 28/2017 i nr 29/2017.

Powyższe stało się podstawą do wydania decyzji nr 15/KB-ŻG/2017 z dnia 26 maja 2017 r. Na jej podstawie Łódzki WIIH zobowiązał kontrolowanego, to jest – w myśl art. 2 pkt 8 ustawy o Inspekcji Handlowej – przedsiębiorcę GREEK TRADE Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, do uiszczenia powyższej kwoty, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie wniosła zastrzeżeń co do zasadności kwestionowania przedmiotowych produktów w powyższym zakresie, natomiast sformułowała

wniosek o obniżenie kosztów badań laboratoryjnych. Strona podniosła, że jako dystrybutor nie miała wpływu na zakwestionowane produkty i działała w przekonaniu, że produkty te „spełniają normy unijne oraz są zgodne z oznakowaniem greckiego producenta”. Zwróciła także uwagę na trudną sytuację, w jakiej się znajduje, w tym na duże koszty związane z likwidacją prowadzonych przez siebie delikatesów.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe argumenty nie zasługują na uwzględnienie. Jak wynika z treści art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, obowiązek uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych powstaje zawsze w przypadku stwierdzenia, że produkt nie spełnia wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji producenta i ciąży wyłącznie na kontrolowanym, to jest przedsiębiorcy, którego działalność jest kontrolowana (art. 2 pkt 8 ww. ustawy), a nie – wbrew przekonaniu strony – na producencie. Przepis ten nie stanowi podstawy prawnej do przypisania kontrolowanemu odpowiedzialności za to, że zbadane produkty były niezgodne z wymaganiami jakościowymi określonymi w przepisach o jakości handlowej lub zadeklarowanymi przez producenta w ich oznakowaniu, a jedynie nakłada na niego obowiązek pokrycia kosztów badań laboratoryjnych w takim przypadku, tak, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie. Jak wynika również z tego przepisu, kwota stanowiąca równowartość przeprowadzonych badań odnosi się do wszystkich badań, a nie tylko do tych, które wykazały niezgodności.

W niniejszej sprawie, kontrolowanym, z którego oferty handlowej pochodziły zbadane i zakwestionowane produkty, był GREEK TRADE Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, a więc zobowiązanie tego przedsiębiorcy, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, do uiszczenia kwoty 1 679,63 zł, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych zakwestionowanych produktów, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Należy zaznaczyć, że wysokość należności pieniężnej z tytułu wykonanych badań laboratoryjnych została ustalona na podstawie kosztorysów dyrektora Laboratorium UOKiK w Warszawie z 14 kwietnia 2017 r., odpowiednio nr 28/2017 i nr 29/2017, co było zgodne z treścią § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów.

Niezależnie od tego, że przedmiotowe postępowanie dotyczy obciążenia strony równowartością kosztów badań laboratoryjnych zakwestionowanych produktów, należy wskazać, że odpowiedzialność za zgodność produktów żywnościowych z przepisami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej ponoszą wszyscy uczestnicy obrotu tymi produktami, w tym także strona, jako dostawca, co wynika wprost z treści art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.). W świetle tego przepisu, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności i pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich

działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Nie ma przy tym znaczenia, na którym etapie stwierdzona nieprawidłowość powstała i kto ponosi za nią winę (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2015 r. sygn. akt VI SA/Wa 2296/14). Zważyć należy, że jedną z zasad prawa żywnościowego jest to, że jeżeli stwierdzona w wyniku kontroli niezgodność powstała na wcześniejszym etapie obrotu, to powinna zostać wyeliminowana na następnych etapach, tak, aby konsumenci mogli otrzymać produkty zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Ponadto, jak wynika z art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, określającego zakres odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym, bez uszczerbku dla ust. 2-4, podmioty te zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Należy jeszcze raz podkreślić, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, w przedmiocie zobowiązania kontrolowanego do pokrycia kosztów badań laboratoryjnych próbek produktów i obowiązek ten – jak wykazano powyżej – powstaje zawsze w przypadku stwierdzenia niezgodności i spoczywa wyłącznie na przedsiębiorcy, którego działalność jest kontrolowana, co w żadnym stopniu nie opiera się na zasadzie jego winy i wynika wprost z przepisu prawa. Bez znaczenia pozostaje zatem fakt, na który strona powołuje się w odwołaniu, że stwierdzone nieprawidłowości powstały na etapie produkcji i jako dystrybutor nie miała ona na nie wpływu, ani ich nie spowodowała.

Należy zaznaczyć, że przepis art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, na którym oparta została zaskarżona decyzja, ma charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego i nie przewiduje on możliwości odstąpienia od obciążenia podmiotu, który wprowadza do obrotu produkty niespełniające wymagań jakościowych, kosztami badań tych produktów (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. akt II GSK 916/11).

O ewentualny zwrot kosztów poniesionych z tytułu badań laboratoryjnych zleconych przez Inspekcję Handlową strona może zwrócić się do producenta zakwestionowanego dżemu i sera, co jednak nie jest przedmiotem niniejszego postępowania administracyjnego.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, zobowiązanie strony, na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, do uiszczenia kwoty 1 679,63 zł, jako równowartości kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych, należy uznać za prawidłowe i zgodne z prawem. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o obniżenie kosztów badań laboratoryjnych, należy uznać za niezasadny.

W myśl § 9 ust. 4 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów, kwotę, o której mowa w sentencji decyzji należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja określająca wysokość należności pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski

Otrzymują:

1. GREEK TRADE Sp. z o.o.
ul. Tadeusza Śliwiaka 14
30-797 Kraków
2. Łódzki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Łodzi
3. a/a